

[Enggaard]

ministrationen af vægringsbestemmelserne, som i højere grad vil fore til det tilsigtede resultat.

Jeg skal endelig på venstres vegne anbefale, at man stemmer for alle tre ændringsforslag: de to, som er stillet af venstre og konservative i fællesskab, og det forslag, som er stillet af arbejdsministeren, om, at Færøerne og Grønland undtages fra denne lovs bestemmelser. Jeg vil godt sige til arbejdsministeren, at det jo er godt, at vi har et vågent udvalg, som tænker sig om og stiller spørgsmål til ministeren om, hvorfor Færøerne og Grønland i første omgang var indbefattet under lovens virkeområde. Med det kendskab, arbejdsministeren utvivlsomt har til arbejdsmarkedsforholdene både på Færøerne og i Grønland, kan man godt spørge sig selv, om det ikke havde været en normal rutine for arbejdsministeriet og ministeren, som stiller forslaget, også at vurdere denne side af sagen.

Grethe Fengør Møller (KF):

Da vi i sin tid havde første behandling af dette lovforslag, udtrykte jeg på det konservative folkepartis vegne skepsis over for det, at man ville fremrykke jobtilbuddet for alle på arbejdsmarkedet. Selv om man i lovforslaget principielt siger, at det i første omgang gælder de unge, så står der jo også, at så vidt muligt skal en fremrykkelse af jobtilbuddet også ske for dem, der er over 25 år.

Det, vi dengang sagde til regeringen, og som vi sagde allerede under vores redegørelsesdebat i februar måned, var, at vi fra konservativ side var meget positivt indstillet over for at medvirke til en bekæmpelse af arbejdsløsheden, men at vi mente, at det ikke kunne nytte noget, hvad man altså nu er i færd med, at løse det hele på én gang. Det, vi gav vores positive tilsagn om, var at medvirke til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden. Det er derfor vi sammen med venstre har stillet de ændringsforslag, vi her har stillet, for netop at sige, at det, vi ønsker, er, at man begrænser denne lovgivning til i første omgang udelukkende at komme de unge til gavn. De tal, vi har fået, som viser, at der inden for de sidste år har været en stigning i ungdomsarbejdsløsheden på over 100 pct., finder vi så stærkt foruroligende, at det er meget afgørende for os at sige, at det først og fremmest er

de unge, vi må hjælpe, således at de har en mulighed for at komme ind på arbejdsmarkedet.

Nu kan jeg forstå på de udtalelser, der er kommet fra den socialdemokratiske ordfører i dag, og på betækningsbidraget fra flertallet og på en udtalelse fra det socialdemokratiske hovedbestyrelsesmøde i lørdags, at man er meget stærkt inde på, at vi meget hurtigt skal udvide denne ordning til at gælde alle på arbejdsmarkedet. Det mener vi er forkert. Vi er bange for, at denne lov kommer til at virke stik modsat sin hensigt. Jeg er bestemt overbevist om, at når regeringen kommer med dette lovforslag, så gør man det ud fra den bedste motivering: man vil gerne bekæmpe arbejdsløsheden. Men spørgsmålet er, om det duer. Har vi i virkeligheden jobtilbud nok? Vi ved, at det i øjeblikket er svært at skaffe jobtilbud inden for den private sektor, og kan man virkelig klare at fremskaffe så mange jobtilbud, som der bliver behov for, når det skal gives en så stor gruppe efter et års ledighed?

Så kommer vi i den situation, at det bliver kommunerne, der skal klare denne situation, og hvis ikke de kan klare det, bliver det amtskommunerne. Så er vi ovre i det, vi kalder for den meget skæve udvikling, som vi ikke ønsker os, nemlig en oppustning af den offentlige sektor, som medfører yderligere offentlige udgifter og betyder, at de unge bliver fastlåst i den offentlige sektor. Det, de har brug for, er at få en uddannelse, så de kan gøre sig gældende på det private arbejdsmarked, for det er dér, vi på længere sigt får brug for arbejdskraft.

Så er spørgsmålet, hvordan denne lov egentlig er kommet igennem. Jeg må sige, at jeg egentlig godt kan forstå, at der er så megen kritik af den måde, vores folkestyre fungerer på. Der er evig debat om, at man ikke ser politikerne i folketingssalen – det gør sig også gældende i øjeblikket – og der er nogle, der siger: ja, men det er, fordi tingene ikke sker i folketingssalen længere; vi sidder i udvalgs møder, tingene sker jo netop i udvalgene. Men det gør de heller ikke mere. Nu er det jo sådan, at politikken i folketinget bliver tilrettelagt gennem politiske forlig, således at der, allerede når lovforslagene bliver fremsat, er skabt et politisk flertal for dem. Så gør forligspartierne i øvrigt bare det, at de meddeler deres synspunkter i betænkningen, eller